

2017.
XIX. évfolyam,
Tábori különszám

Családunk

családpasztorációs
folyóirat

2017.

CSALÁDTÁBOR

- GYŐR -

Nyári tábor

Aki sütött már botkalácsot, tudja, néha a tűzről a füst rászáll a készítőre, a tészta hol kicsit égett, máshol meg talán még nyers, de mikor a kalácsütő melegen eszi termékét, azt gondolja, ebből jó lenne még!

Táboroztunk a nyáron, és az együtt töltött időnek jó íze volt. Volt, hogy mohón élveztük a perceket, és volt, hogy csak csipegettünk abból, mit nyújtott a pillanat.

Szervezőként hálás vagyok mind a szervezőknek, mind a résztvevőknek a felejthetetlen pillanatokért, amikor meg-megállt az idő és az együttlét öröme kibontakozott...

Dr. Fodor János

TARTALOMJEGYZÉK

2.	oldal	Családtábor képekben
3.	oldal	Vezércikk, tartalomjegyzék
4-5.	oldal	Kis Szent Teréz életszentsége
6.	oldal	Bakos Rafael atya előadásai
7.	oldal	Beszélgetés Rafael atyával
8-9.	oldal	Tapasztalatok az előadásokról
10-12.	oldal	Beszámoló a táborigényről
13-15.	oldal	A SZENTLÉLEK PROFIZMUSA Táborigénybeszélgetés a Sötét házaspárral
16-17.	oldal	FELEJTHETETLEN ÉLMÉNYEINK Walla Nóra gondolatai
18.	oldal	CSALÁDTÁBOR 2017, ELŐSZÖR A Varga család élményei a táborigényről
19.	oldal	„MEGFERTŐZŐDTÜNK” Interjú a Gelencsér házaspárral
20-21.	oldal	Fiatalok a táborigényről
22.	oldal	CSALÁDTÁBOROK 20 ÉVE, A JÓ ISTEN KEGYELMÉBŐL A Gyarmati család visszatekintése az elmúlt 20 évre
23-25.	oldal	20 ÉVE A CSALÁDOK SZOLGÁLATÁBAN Képes összefoglaló az eddigi családtáborigényről
26.	oldal	Botkenyérsütés
27.	oldal	Köszönet támogatóinknak
28.	oldal	Zárszó a Burucs házaspártól

„Anyámnak, az Egyháznak szívében szeretet leszek.”

Liseux-i Szent Teréz, táborunk „lelki anyja”

Liseux-i Szent Teréz vezetését kértük ebben az évben egyházmegyénk családjai számára, az ő gondolata idei jelmondatunk. Családtáborunk előadásainak témája is belőle, illetve családjának életéből fakad. Együtt vizsgáltuk, lelki életünkben mire törekszünk, nagy vagy kicsi dolgokra; milyen hitéleti példát mutatunk a gyerekeinknek; tudunk-e Istenhez úgy viszonyulni, mint egy gyermek.

(Részlet abból az írásból, melyet Szent Teréz szerzetesi fogadalomtétele napján a szíve felett hordott, Önéletrajzi 315.old.) Ó, Jézus! (...) Soha ne keressék mást, mint egyedül téged, soha ne találjak másra, mint egyedül tereád. (...) Soha ne háborgathassák földi dolgok a lelkemet, ne háborgassa semmi a békémet, Jézus, csak békét kérek tőled, meg szeretetet is, végtelen szeretetet, melynek a netovábbja te vagy, szeretetet, amely már nem én vagyok, hanem te vagy, én Jézusom. (...) Jézus, menjen végbe bennem teljesen a te akaratod, érkezzem meg arra a helyre, amelyet énelőttem készítettél nekem...

Teréz 1873. január 2-án Alenconban (Franciaország-Normandia) született. 15 évesen lépett a Liseux-i kármelita zárdába. 1890-ben tett fogadalmat. Alázatos, evangéliumi egyszerűségű és Istenben bízó szerzetes volt. Szavával és példájával ezekre az erényekre tanította az újoncokat is. A lelkek üdvéért és az Egyház terjedéséért ajánlva fel életét 1897. szeptember 30-án halt meg. XI. Piusz pápa 1923-ban boldoggá, 1925-ben pedig szentté avatta, majd ugyanazon év december 14-én a missziók védőszentjévé nyilvánította. II. János Pál pápa pedig 1997. október 19-én egyháztanító címmel tisztelte meg. Ünnepe október 1.

(A Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett Szent Teréz Utolsó Beszélgetései nővérével, Jézusról nevezett Ágnes anyával, Kármelita Rendtartomány, Budapest, 86-87. old.) Kisgyermeknek maradni a Jóisten előtt azt jelenti, hogy elismerjük semmisségünket, mindent a Jóistentől várunk, mint ahogy a kicsi gyermek

Teréz szülei

is mindent apjától vár. Azt jelenti, hogy semmiért sem nyugtalanodunk, nem gyűjtünk vagyont. Még a szegények is megadják a gyermeküknek azt, amire szükségük van. De amint megnő, az apa nem akarja tovább eltartani, és azt mondja neki: "Most már dolgozz, megállsz a saját lábodon is." Hogy ezt ne halljam, nem akartam megnőni. Tudtam, hogy képtelen vagyok biztosítani életszükségletemet, a mennyei örök életet. Tehát mindig kicsi maradtam, és így nem volt más foglalkozásom, mint az, hogy virágot szedjek, a szeretet és áldozat virágait, és hogy felajánljam azokat a Jóisten tetszésére. Kicsinek lenni még azt is jelenti, hogy erényeinket nem tekintjük saját erőnkéből fakadónak, hanem felismerjük, hogy ez a Jóisten kincse, amit kisgyermek kezébe ad, hogy akkor használja fel, amikor szükségét érzi. Végül azt is jelenti, hogy nem csüggedünk el hibáink miatt, mert a gyermekek gyakran elesnek, de túl kicsik ahhoz, hogy nagy bajt okozzanak maguknak.

(Önéletrajz 244-245. old.) Mindig vágytam arra, hogy szent legyek, de jaj, mikor a szentekkel összehasonlítottam magam, mindig megállapítottam, hogy köztük és köztem ugyanaz a különbség, mint az égbevesző hegycsúcs és a hitvány homokszem között, amelyen a járókelők lába tapos; ahelyett, hogy elcsüggedtem volna, ezt mondtam magamnak: a Jó Isten nem sugallhat megvalósíthatatlan vágyakat, törekedhetem hát életszentségre kicsinységem dacára is; nagyobbá tennem magam lehetetlenség, olyannak kell elviselnem magamat, amilyen vagyok, minden tökéletlenségemmel együtt, de meg akarom keresni a módját, hogy az Égbe jussak, éspedig egy kicsi, nagyon egyenes, nagyon rövid, egy egészen új kis úton keresztül. A találmányok századában élünk, most már nem kell fáradva róni az emelet lépcsőit, a gazdagoknál előnyösen helyettesíti ezt a lift. Én is szeretnék egy felvonót találni, hogy Jézusig emelkedjem, mert túlságosan kicsiny vagyok ahhoz, hogy a tökéletesség meredek lépcsőfokait járjam.

(Önéletrajz 245.old.) Útbaigazítást kerestem tehát a szent könyvekben a felvonóra, vágyaim tárgyára vonatkozólag és ezeket a szavakat olvastam le az Örök Bölcsesség ajkáról: Ha valaki EGÉSZEN KICSI, jöjjön hozzám. Én tehát jöttem, megsejtve, hogy megtaláltam, amit kerestem, és tudni akarván, én Istenem, hogyan bánssz azzal az egészen kicsivel, aki felel a te hívásodra, tovább kutattam és íme, ezt találtam: Mint ahogy az anya ringatja gyermekét, úgy vigasztallak meg én téged, keblemen hordozlak majd és térdemen ringatlak téged. Ennél gyengédebb, ennél dallamosabb szavaknak soha nem örvendett még a lelkem; a felvonó, amelynek egészen az Égig kell emelnie engem, a te karjaid, ó Jézus! Ehhez nem szükséges nagyobbodnom, ellenkezőleg, az kell, hogy kicsi maradjak, s hogy egyre inkább az legyek.

Újat mond Teréz ezzel? Valóban új 'találmány' ez a lelki életben, egy a XIX. század végi találmányok sorában? II. János Pál pápa így válaszol erre a kérdésre 1980. június 2-án Lisieux-ben tartott zarándoklata során mondott szentbeszédében: "Ez az út nem más, mint a legalapvetőbb, legegységesebb igazság megerősítése és megújítása. Hiszen van-e az evangéliumi örömhírnek alapvetőbb és egyetemesebb állítása, minthogy Isten a mi Atyánk és mi az ő gyermekei vagyunk?" Teréz tehát nem valami újat mond ki, de a lényegét ragadja meg, s életével és tanításával olyan módon fejezi ki, hogy az minden korú és állapotú keresztény számára megvalósíthatóvá teszi az evangélium üzenetének megértését és megélését. (Bakos Rafael OCD: Isten szívének visszhangja, 26. old.)

Istenünk, te megnyitod országodat az alázatosak és a kicsinyek előtt. Tégy minket a Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz útjának bátor követőivé, hogy közbenjárására megnyílják számunkra örök dicsőséged. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Amen. (Zsolozsmából)

„Anyámnak, az egyháznak szívében szeretet leszek.”

Bakos Rafael kármelita atya tábori elmélkedései

Idei táborunk előadója Bakos Rafael atya, kármelita szerzetes volt. A családtáborok egyik célja, hogy a házaspárok megerősödjenek párkapcsolatukban és családi életükben. Rafael atya előadásai, az őket feldolgozó kiscsoportos beszélgetések, a fórumok is mind erre irányultak.

Mély megosztás tapasztalható a lelkigyakorlatokon. Fel kell vállalnunk, hogy kik vagyunk, mik vagyunk – ezeket meg kell foglalmazni, különben konfliktusok lesznek. A házasság a Szentháromságos Istenbe illeszt bele, akkor is, ha nem vagyunk tudatában. Fényt vet a saját családjában, házasságunkban megjelenő Istenre. Meglátni a családi kapcsolatban Istent: ez valódi iskola ahhoz, hogy a szentháromságos családba illeszkedjünk. Itt születnek a legmélyebb szeretettapasztalatok egymással.

„Anyámnak, az Egyháznak szívében szeretet leszek.” Lisieux-i Szent Teréz gondolatait választottuk éves jelmondatunknak, Rafael atya is erre építette lelkigyakorlatát.

A jelmondatot Teréz a családjában tapasztalta és tanulta meg. Ez segített neki, és általa nekünk, hogy próbáljuk meg átalakítani értelmünket, akaratomat, szívünket – hangolódjunk rá az Istenre. Az élet-szentség útja ez.

Az atya Teréz szüleitől is beszélt nekünk, ők mélyen megélt hitükkel a házasságban egymást és gyerekeiket szeretve eljutottak az életszentségre, belesimultak a Szentháromság ölelésébe. Gyermeküknek hitet, remélni tudást, és szeretetet adtak egymás és Isten felé. A mindennapi életük, munkás hétköznapjaik, hitéletük bizonyosságaiból meríthetünk a mindennapi küzdelmeink legyőzéséhez mi is. A Szentháromság megjelenik a családban és egy irányba fordul a tekintet.

„Itt a földön mi csak utazók vagyunk, kik a hazánk felé utazunk, mit számít, hogy az út, amelyet követünk, nem ugyanaz, hisz az egyetlen végcél a Menny lesz, és ott össze fogunk gyűlni, soha el ne hagyjuk egymást, és ott egy örökkévalóságig fogunk örömezni a család örömeinek, megtaláljuk a mi drága atyánkat, tisztelettel és dicsőséggel körülvéve tökéletes hűségéért és megaláztatásáért, amelyben részesült. Látjuk majd a mi jó anyánkat, aki örömezik majd a megpróbáltatásoknak, amikben részünk volt. Mi pedig örömezzünk az ő örömeinek, amint szemléli őt szerzetes lányát, négy kis angyallal együtt, akik ott várnak majd minket, egy olyan koszorút alkotva, mely örökre övezi majd drága szüleink homlokát.”

Rafael atya elmélkedései az alábbi linkeken érhetőek el, hallgathatók meg:

https://drive.google.com/drive/folders/oB_KMK-VANjn5nUG9UVXVRQ3IRdtko

Az élet értelme, szépsége

Rafael atya kérdéseinkre adott válaszai

Gyakran tart házaspároknak lelkigyakorlatot? Miért tartja ezt fontosnak?

Nem olyan gyakran, ahogy szeretnék, és ahogy szükségét látnék rá, hanem csak annak mértékében, ahogy lehetőségem jut arra, hogy egy-egy hétvégét házaspárokkal töltsék. Hogy miért tartom ezt fontosnak? – Mert úgy látom, hogy a mély megosztások, amiket ilyenkor egymással megélünk az Úrban, jót tesznek nekem és a házasoknak egyaránt. Az élet értelmét, szépségét tapasztaljuk meg és mondjuk ki együtt egymás felé: hivatásunk különbözőségének és egymást kiegészítő voltjának tudatával. És erre olyan nagy szükség van! Hisz' a hétköznapi mókuskereke során gyakran kiüresednek egymással és Istennel megélt kapcsolataink. A lelkigyakorlatok során viszont újra felismerjük az élet szépségét és célját: hogy elfogadjuk, és egyre mélyebben megéljük Isten nekünk szóló ígérését: a Vele és Őbenne egymással örökre szóló kapcsolatokra való meghívást.

Kapott visszajelzéseket az előadásokról a tábor alatt? Jutott-e idő a házaspárokkal való beszélgetésre?

Természetesen kaptam némi visszajelzést a fórumok során, ill. néhány személyes megkeresés formájában. De bevallom, hogy nem szeretem az ilyen „két lovon” való ülést, amikor én a nap folyamán előadásokra is megyek, és közben a rendházunkba is visszajárok, hogy a dolgom végezzem. Praktikus szempontból könnyebb így időt találni egy előadásra, de én nem előadóművész vagyok, se akadémiai tanár, aki leadja az óráit, és odébb áll. Én inkább jobban szeretem együtt átélni a dolgokat.

Mi volt a célja az előadás-sorozatnak?

Talán túlzás lenne azt mondani, hogy az előadás-sorozatnak célja volt: én egyszerűen csak alkalmazkodni próbáltam a veszprémi főegyházmegye családközösségének ez évi jelmondatához, amely idén Lisieux-i Szent Teréz szavaiból inspirálódott: „Anyámnak, az Egyháznak szívében szeretet leszek”. Ennek alapján úgy gondoltam, hogy kármelita szerzetesként nem beszélhetek másról, mint Teréz családjáról, amelynek eredetisége, hogy Teréz szülei a világon az első és mindmáig az egyetlen olyan házaspár, akiket együtt avattak szentté, s nem azért, mert mártírok vagy államférfiak ill. királynék voltak, hanem egyszerűen mert – egymásnak Krisztust adva - valóban megszentelték egymást a házasságban.

Kis Szent Teréz szülei életének melyik az a mozzanata vagy vetülete, amit leginkább kiemelne, mint példamutatást/útmutatást a mai szülők, házastársak számára?

A sokféle aktuális témából tényleg csak egyetlen kiemelve: hogy – mivel Istenben tanulták megélni egymással való kapcsolatukat - komolyan tudták venni a szentek egyességét, vagyis hogy égen és földön ők valamennyien örökre egymáshoz tartoznak. S ez a tudat, amely a hívő ember kiváltsága, életük minden eseményének új, végtelenbe torkolló dimenziót kínált fel. Nem szüntette meg a fájdalmat a nehézségekben vagy a gyász során, de azoknak olyan értelmet és irányulást adott, amivel minden megélhetővé, és nem csak elszenvedhetővé vált: s méghozzá a Krisztus szeretetére megnyitó hit örömeivel és a remény bizonyosságával.

Késznek kell lennünk a változásokra

A résztvevők gondolatai az előadások kapcsán

„Mindeközben mit kaptunk mi Rafael atyától? Valószínűleg mindannyian mást. Tanítást a család fogalmáról, fontosságáról, minden ember életét – jól-rosszul – meghatározó szerepéről, és mindezt a Martin család példáján keresztül. Rafael atya rendkívüli személyiségének köszönhetően hol emelkedett és magasztos, hol szomorúbb, máskor derűs és vidám hangulatban hallgathattuk értékes gondolatait Kis Szent Teréz és családjának mindennapjairól, nehézségeikről, Istennek szentelt életükről. Nehéz lenne néhány mondatban összefoglalni mindazt, ami ezekben a kegyelmi órákban elhangzott. E sorok írójának sokat jelentő mondat úgy hangzott, hogy „késznek kell lennünk a változásokra”. Családi életünk folyamatos változásban van; nem tekinthetünk úgy rá, mint valami változatlan, stagnáló állapotra. Nagyon sok kihívás vár ránk, meg kell tanulnunk elengedni az életbe gyermekeinket, akiket csak kölcsön kapunk; de el kell tudnunk engedni egymást a Mennyei Atyánkhoz is. Erre szolgált szívszorító, ugyanakkor bátorító példával Teréz édesanyja, aki négy gyermekét veszítette el földi életében, de hite szerint megnyerte őket az örök életre. Hozzájuk imádkozott, kérve közbenjárásukat egy-egy nehéz helyzetben. Mikor bizonyóságot kapott egy imája után – súlyosan beteg gyermeke egyik napról a másikra meggyógyult –, akkor tudta elfogadni gyermekei elvesztését, megérteni, hogy a Mennyei Atyának célja volt ezzel is. Ez a legnehezebb feladat egy szülő számára. Nem mindig pozitív változás köszönt be az életünkbe, de nem vagyunk egyedül, soha nem vagyunk egyedül, mindig van, aki segít hordozni a terhünket, csak fel kell ismernünk és meg kell hívnunk Jézus Krisztust az életünkbe. Erre buzdíthat bennünket Kis Szent Teréz élete és példája.”

Kis Szent Teréz élete példa arra, hogy a hétköznapi emberekből is lehet szent. Mi is azzá válhatunk, csupán a szeretetre kell törekednünk, Istenre kell hagyatkoznunk, figyelni kell a minket körülvevő emberekre. Őket használja Jézus arra, hogy velünk kapcsolatba lépjen, kommunikáljon. Ezért is fontos, hogy mindenkiben meglássuk Őt, szeretettel forduljunk embertársainkhoz.

„A házasságot Istennel és a házastárssal együtt kell megélni. Ha valamit csinálunk, nem szabad, hogy öncélú legyen, kerülni kell a felesleges dolgokat. Pl. addig rendben van a motorozás, amíg a házasságunk szépségét növeljük és ez által az Isten Országát építjük vele, de ha már csak nagyobb/gyorsabb/menőbb motort akarunk, akkor rossz irányba megyünk.”

A Martin család többeket is megerősített a szülői hivatásban. Nagyon fontos a közös ima, gyerekekkel együtt is, valamint a Biblia folyamatos olvasása. Családi életünk központjában a szeretetnek kell állnia, ezzel együtt kell megélnünk a hétköznapijainkat. Ha valóban így teszünk, a család egysége nem csak evilágban valósul meg, hanem az öröklétben is. Ez is átsegíthet mindenkit abban, hogy a gyermeket elengedjék a családi fészekből, amikor annak elérkezik az ideje. Ugyanakkor a „kezeletlen, problémás” gyerekekkel szemben pedig a kitartást kell erősíteni. Soha nem szabad feladni velük kapcsolatban, meg kell látni az ő értékeit is, arra kell fordítani a figyelmet. Az átélt tapasztalatok erősíthetnek bennünket az ilyen esetekben.

„Nem is gondoltuk volna, hogy milyen nagy szeretetet, hálát kapunk vissza családoktól egyrészt különböző apróbb helyszíni segítségnyújtásokért, másrészt a hívásért, hogy újra ott lehettek a táborban. Ez nekünk is egy nagy tanulság volt, ha kitartunk a szeretetben, soha nem tudhatjuk, hogy nem épp a mi szeretetünk segíti hozzá az illetőt egy kegyelemhez, jó tapasztalathoz. Még ha nem is kapjuk vissza a szeretetet, hinnünk kell abban, hogy valami jó születik általa.”

Isten a kicsi szenteket is éppen úgy szereti, mint a nagy szenteket. Törekednünk kell arra, hogy mi is szentekké válhassunk, az életünknek válasznak kell lennie Isten személyes meghívására. Folyamatosan készen kell állnunk és el kell fogadnunk a változásokat.

A Veszprémi Érsekség családtábora Győrben

2017. július 26. és 30. között zajlott Győrben, az Apor Vilmos Iskolaközpont kollégiumában a Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Irodájának 11. alkalommal megrendezett családtábora, melynek jelmondata ezúttal így hangzott: „Anyámnak, az Egyháznak szívében szeretet leszek.”

A tábor számos program lehetőséget kínált a közel 250 résztvevőnek. A közös együttlét, szórakozás és ismerkedés mellett a lelki töltekezésre is kitűnő alkalom nyílt Bakos Rafael kármelita atya magával ragadó lelkigyakorlatának köszönhetően.

A családok szerdai érkezésekor a gyermekek meglepetésben részesültek: egy óriási HARIBO maci köszöntötte a táborlakókat a hatalmas épület komplexum bejáratánál. Az első délutánon az iskola gyönyörű aulájában megtörtént a kiscsoportok kisorsolása, a csoportvezetők és a gyermekfelügyelő önkéntesek és pedagógusok bemutatása, majd Rafael atya megtartotta a lelkigyakorlat első részét, melyben felvezette a további napok témáját: Lisieux-i Kis Szent Teréz életét, és azt az alap gondolatot, mely szerint az ő nagysága, szent mivolta, elsősorban a családban megélt mély és harmonikus szeretetkapcsolatoknak volt köszönhető.

A napok tematikája úgy épült fel, hogy reggeli után a felnőttek részt vettek Rafael atya előadásán, ez idő alatt pedig a gyermekek, koruk szerint 6 különböző csoportra bontva, elváltak a gyermekszolgálatot vállaló segítőkkel egy-egy külön helyiségbe, ahol tematikus foglalkozásokon vettek részt, valamint kézműveskedéssel, játékkal és beszélgetéssel töltötték el a rendelkezésre álló időt. A számukra szervezett programok között szerepelt rendőri látogatás is, melynek keretében a rendőrnő hasznos információkkal látta el a gyerekeket, de volt még sok érdekesség, például a „ciklus show” elnevezésű foglalkozás, mely a 11-14 éves lányokat szólította meg, koruknak megfelelően elmagyarázva a női test működését. A fiúknak „titkos küldetés” nevű hasonló programot szerveztek, de volt tánctanítás, diafilmvetítés, és sok sportolási lehetőség. A kollégium hatalmas udvarán a számos program mellett a legkisebbek is feltalálták magukat a modern játszótéren, a nagyobbak pedig a focipályán vezethették le felesleges energiájukat, többek között az apa-fia mérkőzésen. A jó idő lehetővé tette a tollas labdázást is, de az egyetlen esős nap sem moshatta el a fiatalok sportolási kedvét, hiszen az épület nagy tornacsarnokkal is rendelkezik, és sok gyermek kedvencévé vált a pingpong.

Nagyszerű programokról, kedves és vidám családok közös időtöltéséről szólt ez a tábor, mely különleges módon volt képes megerősíteni a családban élő ember élethivatását. A közös ebéd után a családok elvonnak csendes pihenőre, az aktívabbak pedig éltek a tábor nyújtotta programokkal: számos család együtt vett részt a győri Rába Quelle élményfürdőzésen, vagy a táborlakók családoglimpiáján. Meg lehetett tekinteni a Győri Püspökség kiállítóközpontját is, és a XIV. Nyári Európai Ifjúsági Olimpiai Fesztivál egyik kézilabda meccsére és az állatkertbe is kedvezményrel lehetett ellátogatni.

A napi szentmiséken a családok együtt adtak hálát Istennek a mérhetetlen kegyelmeiért, a sok közös élményért, melyek új barátságokat, vagy éppen régebbi kapcsolatok elmélyítését tették lehetővé. Volt lehetőség reggel a közös zsolozsmázásra és szentségimádásra is.

Az esték nagyon izgalmasan teltek: az első napon a Rauscher Géza adott zenés műsort a jelen lévőknek, majd a lelkigyakorlat helyszínéül is szolgáló nagy aulában kezdetét vette a teaház, melyet a szervezők igazán hangulatossá varázsoltak a sok finom harapnivalóval, és a különféle tea variációkkal. Itt mindenki kifújhatta magát a pörgős napok után, az asztaltársaságok csak úgy izzottak az önfeledt, baráti beszélgetésektől. Attól a miliőtől, amelyben kicsi és nagy otthon érezhette magát, és ahol a nap végén megpihenve, mosolyogva nyugtázhatta: igen, ez az én krisztusi utam, ez a közösség, ahol az egymást tisztelő és szerető emberek, mind a maga gyengeségével, de ugyanakkor egyediségével és szeretetével egymás felé tud fordulni, hogy családban, és baráti közösségben élje meg az Istentől kapott életét.

A gyermekek közül is sokan a felnőttekkel tartottak ezeken az estéken, és a rengeteg társas játék, vagy a szabadban való közös időtöltés minden korosztály számára megadta a lehetőséget arra, hogy kiki a korban hozzá illő gyerekekkel szórakozzon, beszélgessen, játsszon. De öröm volt nézni a nagyobb, már-már felnőtt korba lépő gyerekek hihetetlen elköteleződését a kisebbek iránt, akik a mindig segíteni kész hozzáállásukkal rengeteg támogatást nyújtottak a kisgyermekes szülőknek, akik egy-egy program alkalmával kissé kifújhatták magukat, amíg a nagyok vigyáztak a kicsikre és játszottak velük. Mindezt valódi örömmel, lelkesedéssel, önként vállalt szeretetszolgálattal tették, melyért mindannyian hálásak lehetünk nekik.

Nagy sikert aratott a házaspároknak szervezett társastánc tanítás.

Péntek este Walla Nóra mutatta be munkásságát a cigánypasztoráció területén, melynek alkalmával a beás kultúrát ismerhették meg kicsit közelebbről a jelenlévők két ebből a közegeből érkezett kislány segítségével, akik végig résztvevői voltak a tábornak.

Szombaton a gyerekek legnagyobb öröme botkalács sütésre került sor a kollégium udvarán, melyhez a tésztát a lelkes táborlakók gyúrták, dagasztották.

Este a táborban résztvevő családok megmutathatták tehetségüket, tudásukat. 20 évvel ezelőtt, 1997-ben szervezte az egyházmegye Családpasztorációs Munkacsoportja első családtáborát Balinkán. Összeállítottak egy, egészen a kezdetekig visszanyúló fény-

képes bemutatót, mely a legelső egyházmegyes táborról kezdve az utolsóig fényképes kvízzel szórakoztatta a családokat, sok régi emléket elevenítve fel. A program végén a táborok résztvevői állították össze az emlékezés tortáját.

A sok önfeladott perc, pihenés vagy épp aktív fizikai elfoglaltság mellett nagyon is hangsúlyos szerepet kapott ebben a táborban a lelki töltődés, az Istennel való közösség megtapasztalása. Bakos Rafael atya egy olyan szent életét választotta elmélkedéseinek tárgyául, aki szerzetesként élte le rövid életét, és a családjában meglévő, mély isteni szeretetnek a megtapasztalása segítette szentté válásának útján. Rafael atya ezt állította a középpontba, bebizonyítva, hogy az ember akár a családos vagy akár a szerzetesi hivatást választja, ennek a szeretetnek közvetítője lesz. Nem kell csüggednünk, amikor nem találjuk magunkat alkalmasnak a hivatásunkra, vagy amikor úgy érezzük, hogy nem tudunk elég jók lenni a saját családjunkban, közösségünkben: a mi szeretetünk nem lehet soha tökéletes. Azonban megtanulni befogadni az Isten szeretetét, már egy egészen más dolog, és nem kell hozzá más, mint őszinte odafordulás, nyitottság az isteni életre, hogy bele tudjunk helyezkedni az Isten által nekünk szánt szerepbe, hivatásba. Ha ez megvan, Isten élete lesz látható bennünk, és már nem a magunk, hanem az Ő keze tud irányítani minket egy-egy döntésben, és Ő tesz képessé minket az önzetlen szeretetre is. Az atya rávilágított a megtérés lényegére: beengedni az Isten gondolkodását magunkba, a sajátunkét pedig elengedni. Ez folyamatos gyakorlat, nem egy egyszeri történet.

Az 5 nap alatt végigkövethettük Kis Szent Teréz nehéz életét, vívódásait, a sok emberi veszteségből fakadó fájdalmát, és azt a folyamatot, hogy mindezt hogyan tudta Isten a javára fordítani. A házaspárok mindegyik előadás után elvonultak a csoportvezetőkkel, ahol megbeszélhették a hallottakat, és megpróbálták a legfontosabb kérdéseket, észrevételeket a saját házasságukra rávetíteni, és erről közösen elmélkedni. Ezután még egy fórumra is visszavárta Rafael atya a párokat, ahol további felmerülő kérdésekre adott választ.

A családtábor vendége volt az egyházmegye főpásztora, Dr. Márfi Gyula érsek úr is. Részt vett az előadáson, a kiscsoportos beszélgetéseken, szentmisét mutatott be, és zárásként saját családi élményeiről, hivatásáról mesélt a résztvevőknek. Dr. Fodor János atya, az egyházmegye családreferens papja lelki vezetőként a tábor kezdetétől a végéig jelen volt, sokan fordultak hozzá gyónási szándékkal, lelki beszélgetésre kérték, segítette a résztvevő és a szervező családokat egyaránt. Darnai János atya szintén vendége volt a tábornak, betekintést nyert elsősorban az ifjúság, de a családok programjaiba is.

Éves jelmondatunknak: „Anyámnak, az Egyháznak szívében szeretet leszek.” megfelelően Kis Szent Teréz és családja életéből merítették erőt a résztvevő családok, hogy hazaérkezve Isten szeretetének a továbbadói legyenek, együtt alkossák az Ő népét a szeretet parancsa alapján.

Kovacsik Georgina

A Szentlélek profizmusa

Beszélgetés a Sötét házaspárral

A családtáborok két évente összegyűjtik a veszprémi egyházmegye családait, alkalomról-alkalomra egyre többet. Kisebbséket és nagyobbakat, régi és új családokat egyaránt. A táborok egyre nagyobb közönséget vonzanak, átfogóbb szervezést igényelve. Kívülállóként gyakran kérdezzük, hogyan lehetséges ezt megszervezni, a mindennapi munka és kötelességek mellett végigvezetni? Úgy működtetni, hogy észrevétlenül haladjon minden a maga medrében. Mindezt olyan munkával, aminek forrását szabad szemmel alig lehet felfedezni. Ha mélyebbre tekintünk, egy fontos és masszív alkotóelemet találunk, a Sötét házaspárt, akik évek óta a családtáborok fő szervezői, felelősei. Velük készült beszélgetésünket olvashatják.

– **Amikor a családtábor miliójét élvezzük, figyelmesek lehetünk egy-két korábbi táborra való visszaemlékezésre, a régebb óta résztvevő családok összemosisoltságára egy-egy képet nézegetve, vagy éppen a Színes-est jubileumi műsorának hallgatásakor arra, hogy a tábor szép múltra tekint vissza. Pontosan húsz éves múltra.**

– *A Családpasztorációs Iroda munkája 1994-től szerveződik, melyben kezdetben két-három család tevékenykedett. A tábor ötlete Bíró püspök atyától származik, aki az egyházmegyék családreferenseinek ajánlotta a családi közösségek megformálására, így 1997-ben mi is megszerveztük a veszprémi egyházmegye családtáborát – emlékszik vissza Béla és Csilla az elindulás körülményeire, akik annak idején Szendy püspök úrtól kapták családreferensi kinevezésüket.*

– **Mit jelent az, hogy valakit családreferenssé választanak? Ez egy vezető szerep? Mire jogosít fel?**

– *Ezt a kinevezést nem a klasszikus formájában kell elképzelni. Igazából ez azt jelenti, hogy olyan kapcsolattartóként számítottak ránk, akik elsősorban a családokkal tartják a kapcsolatot. De nem is igazán a referensi kinevezés a lényeg. Ahhoz, hogy a mi Családpasztorációs Irodánk így tud működni, házaspárok-nak családokért végzett csoportmunkájára van szükség. Az a legnagyobb erősségünk, hogy igyekszünk közösségben gondolkodni.*

– **Csak a közösségben való gondolkodás a lényeg? Másra nincs is szükség?**

– *Még egy fontos alkotóelem kell hozzá: a családreferens pap. Az Iroda vagy ezek a titulusok mindenhol jelen vannak, de lelki vezető nélkül nem lehetne tovább haladni. Egyfelől Bíró püspök úr nagyon sok mindenben irányt mutatott, másrészt pedig kezdetben Mód Miklós atya, majd Szakács Péter atya, jelenleg pedig Dr. Fodor János atya mint referens papok voltak azok, akik összefogták és vezették a csoport munkáját.*

– **A Családpasztorációs Iroda több eseményén, munkáján észrevehető, hogy a kezdetektől fogva munkálkodó tagok milyen jól tudnak együtt működni. Mi ennek a titka?**

– *Az lehet, hogy a cél kezdetektől fogva a közösség kialakítása volt, hogy együtt legyenek azok a családok, akik keresztény közösségben szeretnének lenni. Ezek a feladatok nem a programszervezésről szólnak, egy tábornak sosem a programjai a hangsúlyosak, hanem az, hogy a családok együtt lehetnek, közösséggé formálódhatnak.*

– **Mint tudjuk, az elmúlt táboroknak a főszervezői, felelősei ti voltatok. Mindig így volt?**

– Természetesen nem mindig volt így, hiszen amikor a gyermekeink születtek, akkor nem tudtunk részt venni a szervezésben, valamint volt olyan is, hogy másfajta feladatokat osztottak ránk.

– **Amikor a tábor alatt végigtekintünk a résztvevőkön, megállapíthatjuk, hogy sokan sokféle helyről, környezetből jönnek. Ez a kezdetekkor is így volt?**

– A tábor mindig nyitott volt mindenki számára. Sokszor igyekeztünk rászorulókat is elhívni, befogadni, akiknek nem állt volna módjukban nyaralást szervezni maguknak. Az első időszakban még hirdettük a táborokat, ma már láthatjuk, hogy anélkül is teltház van.

– **Hány fővel indult az ezerkilencszázkilencvenhetes tábor és hány fővel a kétezer-tizenhetes?**

– Az első táborban nagyjából százan voltunk. Az sem volt kevés, de a létszám alkalomról-alkalomra folyamatosan nőtt, idén körülbelül kétszázharmincan voltak a vendégek, amihez még a szervezők, segítők is hozzájönnek. Érdekes megfigyelni, hogy a létszám egyik alkalommal sem csökkent az előzőhöz képest.

– **Ezek szerint egész tömegeket vonz a rendezvény. Ha összeszámolnánk, hogy tíz év alatt hány ember fordult meg és hányszor a táborokban, nagyon nagy számot kapnánk. Meg lehet-e állapítani változást, különbséget a táborok lebonyolításában? Változott-e valami ez alatt a tíz év alatt?**

– *Változás természetesen észrevehető, leginkább az életvitelünkben. Innen nézve 1997-ben teljesen más igényeink voltak. Manapság sokkal gyorsabb minden. Sokkal több mindennek kell megfelelni.*

– **Ezt végiggondolva, a táborok megszervezése nem könnyű feladat. Sok probléma felmerülhet, esetleg konfliktusokat, nehezebb helyzeteket is meg kell oldani. Mi az, ami segít ezekben?**

– Az egyik a lelkesedés, ami segít minket. Tudni azt, hogy a tábor szervezése nem más, mint mások szolgálata. A szolgálathoz pedig hozzá tartozik az öröm is és a bánat is. Emellett pedig a családpasztorációs munkában együtt dolgozók igyekeznek egymást segíteni. Közösségünknek egyik legnagyobb erénye, hogy félmondatokkal is tudunk másnak segíteni.

– **Húsz éve szerveződnek a családtáborok, annál sokkal régebb óta működik a családpasztorációs munkacsoport. Ezek nagyon nagy idők. Hogy lehetséges, hogy még mindig működik? Hallani más egyházmegyéből, hogy kevés helyen működik hasonlóan.**

– *Azért maradhatott meg ennyi ideig a munkacsoport, mert foglalkoztunk egymással. Foglalkoztunk egymással, vagyis közösséggé váltunk. Ezáltal tudtunk jobban dolgozni. Azt éreztük, hogy öröm együtt dolgozni.*

– Még most is így van? Élvezitek a munkát?

– Persze, ha nem, nem menne. Tudni kell észrevenni azt is, amikor már nem, vagy nehezen megy a munka. Észre kell venni, mikor kell leadni, félreállni. Valamint azt is látni kell, amit Bíró atya mond mindig, „csak a család rovására ne menjen!”. Be kell látni, hogy van az a pont, amin nem szabad túllépni.

– Meg lehet fogalmazni azt, hogy mi a kulcsa a tábornak?

– Az igény. Gyerekek és felnőttek közös igénye arra, hogy lelkük feltöltődjön. Emellett pedig a közös hitbéli élmény és a közösség élménye.

– Ahogy beszélgetünk róla, érződik, hogy nagyon szeretitek, teljesen hozzátok nőtt.

– Igen, tulajdonképpen szívügyünk a táborok megszervezése, de kicsit sem lenne probléma, ha át kellene adnunk ezt a feladatot. Ha azt mondanák, hogy a következőben ne főszervezők legyünk, hanem, mondjuk, mossunk fel minden nap, azt is örömmel vállalnánk.

– Mégis miért? Miért mosnátok fel, mikor ti a főszervezők vagytok? Ez egy olyan pozíció, amit nem szívesen adna ki az ember a kezéből.

– Azért mert ez nem egy pozíció. Nagyon fontos tisztában lenni azzal, hogy ez nem „hatalmi kérdés”, ez szolgálat. És a szolgálat minden része öröm, mert azzal is Isten országát építjük.

– Ez lenne a lényeg? Ettől jó a családtábor?

– Az ember hozzáteszi a maga részét, de mindig az Isten kegyelme viszi előre a tábort. Ez az igazi ajándék. Az ember mindig követ el hibát, önmagából kiindulva soha nem lehet tökéletes. Nem profizmus kell, hanem a Szentlélek. Az idők során sok tapasztalatot gyűjtöttünk, amik segíthetnek, de ez nem minden. Az kell, hogy a szemünk előtt lebegjen, hogy nem jó tábort akarunk csinálni, hanem azt akarjuk, hogy Jézus Krisztus köztünk legyen.

– Nagyon fontos szerep a tettek, mégis a szervezés sokadalmában nem ti vagytok a középpontban. A tábor minden napjaiban, látszólag, nem a ti szerepetek a leglátványosabb. Ez nem kényelmetlen?

– A mi munkánk alapvetően, olyan, mint a vízfordóké. Nem ők a lényegesek, de ahhoz, hogy minden a tervek szerint haladjon, mások dolgozni tudjanak, a munkájuk elengedhetetlen. Nehéz és kemény munka. De a legfontosabb is, hiszen a víz kell. Azt nem lehet megspórolni. Minden a kiegyensúlyozottságon múlik: hogy a frissítés mindig jókor, jó helyen legyen. Ez a mi hitvallásunk.

a beszélgetést készítette a Burucs házaspár

A híd

Felejthetetlen élményeink

Egy szép nyári reggelen indultunk útnak négyen a dél-baranyai Alsószentmártonból Győr felé, a család-táborba. Két felnőtt két gyerekkel, szinte már család. A két kislány beás cigány, tizenhárom és tizenegy évesek, izgultak nagyon, terveket szövögettek, hogyan barátkozzanak majd a táborban. Otthon, Szentmártonban ez nem okoz gondot, mióta az eszüket tudják, ismerik a barátaikat, iskolába is együtt járnak, nyolcadikig nem kell ismerkedni, sokaknak később sem. Komoly kihívást jelent számukra, hogy kilépjenek a faluból, de ők bátrak, épp, mint a mesehősök, akik elindulnak világot látni. A barátkozással kapcsolatos terveik azonban nem kecsegtetnek sok jóval.

A kisebbik, Margó, azzal a remek ötlettel állt például elő, hogy majd nem beszélnek cigányul, akkor tehát nem tudják róluk, hogy cigányok, így aztán nem közösjük ki őket. Igyekeztem rávilágítani a terv gyenge pontjaira. Biztattam őket, hogy vállalják önmagukat, és legyenek büszkéek arra, hogy honnan jöttek. Hiszen úgyis mindenki szeretni fogja őket, mert édesek, okosak, gyönyörűek, szellemesek, stb. Én tulajdonképpen elhittem, amit mondok. Négy éve tanodai mentorként dolgozom, munkám nagy része abból áll, hogy ezt a szöveget variálom különböző foglalkozásokon különböző korú cigány gyerekeknek. Elhiszem, de érzem, üresen csengenek. Személyes tapasztalat nélkül ezek a mondatok nem jelentenek semmit, mindegy, hányszor mondom el.

No, most majd lesz személyes tapasztalat. Egész úton imádkoztam, hogy ez a tábor igazolja azt, amit ezeknek a gyerekeknek mondok, mert ha döntően negatív tapasztalatokkal távoznak, ki nem jönnek többé a faluból. Egyre jobban izgultam én is. A másik felnőtt, aki velem utazik, az öcsém, Lackó, mentőápoló. Ő azért imádkozott, hogy senki ne sérüljön meg. Harmadik testvérünk, Burucsné Barbi a kapocs köztünk és a Veszprémi Családpasztoráció között. Családi kapcsolat.

A tábor első három napja azzal telt, hogy igyekeztünk feldolgozni a sok újdonságot. Öcsém az alsós korosztálynál volt segítő, én a bölcsődéseknél. Virág és Margó a saját korosztályukkal töltötte a délelőtti-estét, hősiesen küzdöttek a sztereotípiákkal. Mindenki tudja, mik a többségi társadalom sztereotípiái a cigányokról. Talán kevesebben ismerik a cigányok/romák sztereotípiáit a nem cigányokról. Ez volt a szerda és csütörtök esti beszélgetések témája. Úgy érezték, a többiek lenézően, nagyképűen viselkednek velük, soha nem lesz vasárnap. A pedagógus-szajkó rendületlenül ismételte a hangomon: *Beszéljete velük, ismerkedjete. Akit megismersz, megszereted.* Közben arra gondoltam, mennyire ostoba vagyok, hogy elhoztam két gyereket a családjuk, barátaik nélkül, ez így nem működik.

Pénteken már kicsit más volt a délelőtti foglalkozásról hozott tapasztalat. Virág mondta: „Ezek a gyerekek olyanok, mint mi. Félnenek, nehezen ismerkednek.” Már el tudtak mesélni több mosolyt, amit másokkal váltottak, egy-két kedves szót, amivel egymáshoz szóltak. Az igazi áttörést az esti teaház jelentette,

mikor a bemutatott tánc után jókora tapsot kaptak, és sokan odamentek hozzájuk megdicsérni őket, beszélgetni velük. Innentől kezdve olyan volt a tábor, mint egy szociálpedagógiai tanmese. A lányok megélték, hogy ami nagyképűségnek tűnt, az valójában kedvesség és szeretet, ami az eszközeit keresi. Alig akartak hazamenni.

Rengeteg jó tapasztalatot el tudnék még mesélni a táborból, minden program kapcsán, felnőttekkel és gyerekekkel kapcsolatban egyaránt. Befejezésképp mégis a tanmese végét mondanám el, ami már a tábor után, Alsószentmártonban, a tanodában történt. Egy tucat kislány, köztük Margó, kért egy termet, ahol „dolgozhatnak egy meglepetésen”. Dolgoztak is szorgosan, egy délelőttön át csak kacagás és izgatott beszéd szűrődött ki az ajtón. Végül három munkatársamat és engem hívtak, hogy menjünk, és nézzük meg az előadást, amit készítettek. Leültettek minket, és előadtak egy színpadi jelenetet. Két kislány, elkülönülve a többiektől, egymás közt sustorog, és időnként a többiekre mutogatnak. A nagyobb csoport szintén ezt csinálja, nevetgélnek, suttognak, mutogatnak a különálló párosra. Azonban egyszer csak az egyikük odalép a két kislányhoz, és megkéri őket, hadd barátkozzon velük. Lassan a többiek is követik, míg végül egy nagy csapat lesz, és megbeszélik, hogy se nem nagyképűek se nem büdösek, mindenki tévedett a másikkal kapcsolatban. Végül előlépett egyikük, a mesélő, és elmondta, hogy „ebben a tanulságos történetben két cigány kislány összebarátkozik a magyarokkal, és rájönnek, hogy nem különbek egymásnál.” Nem igazán tudtuk, hogyan kell erre reagálni.

Taps. Zavart mosoly. Taps. Annyira abszurd volt a helyzet, hogy pár másodpercig a kamerákat kerestük. De nem voltak kamerák, valódi volt a jelenet, a tapasztalat, a „tanulságos történet”, amit két kislány máris továbbadott a barátainak. Csak egy híd kellett, kapcsolat, találkozás. Remélem, folytatódik majd a jelenet, hasonló tanulsággal, még több szereplővel.

Walla Nóra

Családtábor 2017, előszőr

A Varga család tábori élményei

Azon gondolkodtunk Győr felé, hogyan hordjuk majd be a szobába a két kisgyerekekkel járó összes csomagot, babakocsit, stb-t. Főleg, ha közben két nyugős aprósággal emeletet is kell mászni. Aztán érkezés után, mire kimondtam, hogy „nem kell segíteni, köszönjük, egyedül is boldogulunk”, már csomagjainkat be is repítették az ekkor még számunkra ismeretlen családtáboros társaink földszinti szobánkba. A gyerkőcök életkora miatt kaptunk földszinti szobát, erre is külön ügyeltek a szervezők.

Ennek ellenére második nap délután olyan kialvatlanok és nyugősek voltak a fiúk – és mi is –, hogy legszívesebben hazamentünk volna a férjemmel. Mivel még soha nem bíztam senki másra srácainkat, most is ott strázsáltam mellettük egész nap – pedig profik voltak a felvigyázók-, így én lemaradtam a délelőtti előadásról és beszélgetésről, a férjemnek pedig emiatt lelkiismeretfurdalása volt. A délutáni fakultatív programokról pedig az alattási idővel való egybeesés miatt mondtunk le. Ezt az alattási időt persze csak a mi fiaink nem vették komolyan, így délutánonként az autóban zötyögtettük őket, hogy ne purcanjanak ki teljesen. Na, ők ki is aludták magukat.

Pénteken már megtudtam, hogy Kis Szent Teréz és családja életéről szólnak az előadások, melyet Rafael Atya rendkívül ízesen tartott meg. Azt is megértettem, hogy a kis egyévesünk remekül elvan a három bölcsis felvigyázóval, a két és fél évesünk pedig szerelembe esett, így ő sem ragaszkodik a folyamatos jelenlétemhez. Rájöttünk, hogy kicsit lazíthatunk a napi-
renden, így már a srácaink is részt tudtak venni a remek programokon, pl. a diafilmvetítésen. Mindeközben olyan sok kedves szót, gesztust kaptunk a folyosón, vagy az ebédlőben, hogy már egyáltalán nem éreztük kívülállónak magunkat, hanem végre megvalósulhatott a cél, amiért jöttünk, mi beszélgettünk, gyermekeink pedig megtapasztalhatták más fiúk és lányok habitusát. Ez persze minket is még jobban összekovácsolt.

Számomra rendkívül megható volt, hogy családok nyaraltak együtt, egymással. Sokan segédkeztek sok mindenben, ami megédesíti a kisgyerekesek hétköznapjait, pl. tálchordás az ebédlőben. A gyerekeinknek természetes volt, hogy egy falkában hordják a botokat, minket felnőtteket pedig a közös sors hozott össze, amit szóban, vagy néha a hisztizve fetregő gyerkőc felett csak egy összenézésben osztottunk meg egymással.

Rövid volt az idő, mégis úgy érzem, sok értékes kapcsolattal, tapasztalattal megrakodva indultunk el a táborzárás után hazafelé. Meg is beszéltem a férjemmel az úton, hogy két év múlva is csatlakozni szeretnénk ehhez a vidám, nagy családhoz. Magamnak pedig azt a fogadalmat tettem, hogy szépen apránként, megismerkedek a Szentek életével.

„MEGFERTŐZÖDTÜK”

Interjú a Gelencsér házaspárral

– Mikor és hogyan kapcsolódott be az életetekbe a családpsztorációs munka?

– Ismerőseink ajánlására 2005-ben részt vettünk a győri családtáborban. Ott „fertőzöttünk” meg végleg, és onnét kezdve megszakítás nélkül a munkacsoport tagjai vagyunk. Életünkben azonban a Családpasztoráció nem előzmény nélküli, hiszen tapolcai születésű révén, többeket már ismertem korábbról. (Megjegyzés: az első családreferensek a Sötét és a Szabó házaspár tapolcaiak voltak.) Ezen keresztül magára a tevékenységre is rálátásom volt. Miután megnősültem, és ismét közel kerültünk a munkacsoporthoz (immáron Veszprémben), nem volt kérdés a csatlakozás.

– A családtáborok szervezésében mindig aktívan részt vesztek, milyen feladatokat vállaltok magatokra?

– Két fő tevékenység van, amiben kezdetektől segédkezünk. Ez a fényképezés, és a csoportvezetés. Ezen felül persze bármiben szívesen segítünk, amiben tudunk, és amire van kapacitásunk is.

– Mit szerettek a legjobban a táborokban? Van-e valamilyen része, amire szívesen, szeretettel gondoltok?

– Erre a kérdésre nehéz egyértelmű választ adni, hiszen annyira jó dolog van egy táborban. Mégis, ha valamit ki kellene emelni, azok az elmélkedések, és az esti beszélgetések. Mindezeket pedig egy tábori környezetben érhetjük el, ami egyben a szórakozást is szolgálja. Soha ennél rosszabb egyveleget!

– Szerintetek mi az, ami időről időre a családtábor felé vezet a Főegyházmegyénkben élő családokat?

– A legfontosabb talán az, hogy felnőtt és gyerek egyaránt hasonló értékrendet vallókkal lehet egy közösségben. Ennek megfelelő programokon vehet részt. Komoly hatással vannak a táborlakókra az eszmecserék, melyekből tanulni lehet, vagy éppen megerősítést kapni. Ez nagy vonzerőt jelenthet minden olyan ember számára, akiben egy kicsi kis igény is mutatkozik a mindennapi katolikus értékrend iránt.

– Mit ad családokat, gyerekeitek számára a tábor? Hogy érzik magukat a táborok alatt?

– Gyermekünk mindig nagy élményekről számolnak be. Nagy öröm számukra a sok játék, program. Annak tudatában játszhatnak önfeledten, hogy közel vannak a szülők is. A nap egy részében együtt lehet a család, együtt lehet élvezni a tábori hangulatot. Barátságok, ismeretségek is köttetnek közöttük. Gyakorlatilag már ismerősként köszöntik egymást több társukkal. Az itt lévő gyerekek pedig, a felnőttekhez hasonlóan, azonos értékrendű családokból származnak. Ennek megfelelően a viselkedés, a gondolkodás is hasonló. Ez adja azt a pluszt, amit máshol nem kaphatnak meg.

Családtáborunk gyermekprogramjairól

A szülők délelőtti lelkigyakorlatos programjai alatt a gyerekeket is számos érdekes foglalkozás várta. Bölcsődénkbe, óvodánkba játékkal, mesékkel hívták az óvónénik a kicsiket. Az alsós gyerekek pedagógusaik irányításával sport és kézműves foglalkozásokon vettek részt. Két felsős és a kamasz csoportunk tagjai moderátoraik irányításával drámapedagógiai és egyéb játékokon edzették magukat.

Két tapasztalat a résztvevő fiataloktól:

A családtábor emlékezetes volt, minden nap színes programokkal vártak minket. Amikor a szülőknek előadást tartottak, mi csoportfoglalkozáson vettünk részt. A foglalkozások első felében bibliai idézetek voltak, amelyeket megbeszéltünk, majd ezzel kapcsolatos feladatokat oldottunk meg. A foglalkozások további részében nagyon kreatív dolgokat készítettünk: pl. zseblámpát, buborékfújót és láva lámpát.

Minden nap szentmisén vettünk részt. Szabadidőnkben ellátogattunk a győri állatkertbe és az élményfürdőbe is. Az állatkertben fehér tigriseket és oroszlánokat is láttunk. Azért volt érdekes, mert még ilyen állatokat nem láttam és nagyon tetszett. Az élményfürdő felejthetetlen volt. Fürdés után megnéztük a várost, ahol Berki Krisztián olimpikonnal találkoztunk. Győrött a családtábor ideje alatt rendezték meg a nemzetközi diákolimpiát.

A szombati nap is élménydús volt, mert családolimpiát szerveztek a tábor vezetői. Különböző feladatokat oldottunk meg a családtagokkal együtt: tojástartást, becsukott szemmel futottunk időre, stb. Ez a tábor nagyon tetszett, remélem két év múlva is ilyen színes programokkal teli táborban vehetünk részt.

Zsikla Ágnes, Tapolca

Az idei évben a Családtábort Győrben rendezték meg, ahol már régebben is tartottak egyet. Akkor mi még óvodások voltunk, idén pedig már legnagyobbakként vettünk részt az ifjúsági programokon.

A 14 év felettieknek Domján Zsuzsa vezetésével, Marcsi és Szilvi segítségével volt interaktív foglalkozás. Az alkalmak során a párválasztásról, a férfi-női szerepekről, és az önismeretünkről beszélgettünk. A délelőtti programok alatt szó volt arról, hogy mennyire értékesek vagyunk Istennek, és hogy el kell fogadnunk azt, hogy milyenek teremtett meg minket. A hét során többször is csoportokra osztottak minket. Nekem ezek a kics csoportos beszélgetések tetszettek a legjobban, hiszen ezek alatt mindenki még jobban meg tudott nyílni, és mesélni tudott az életéről. Ezáltal rádöbbenhettünk, hogy a korosztályunkban lévő emberek is hasonló problémákkal küzdenek, mint mi. Ezen kívül a lányokkal összegyűjtöttük, hogy milyen

is egy „álom pasi”. Mindeközben a fiúk is összeírták, hogy milyen lenne számukra az ideális feleség. Bár a legtöbb dolgot már hallottam a két évvel ezelőtti táborban a Társ-suliban, mégis voltak számomra új, és érdekes információk. A program során szerintem a legfontosabb az volt, hogy megismerjük a másik nemet, és saját magunkat is.

A délutánjaink is nagyon jól teltek. A kollégium udvarán minden este fociztunk és játszottunk a játszótéren a kisebbekkel. Ezen kívül a kisgyermekes családoknál segítettünk az altatásban.

Az utolsó este, a Színes esten, többen közülünk felléptek. Az esti teaházakban előkerültek a társasjátékok, és persze mindenki jó hangulatban beszélgetett.

Szerintem a társaság nagyon összekovácsolódott a hét során. Ezt bizonyították a néha már hajnalig tartó beszélgetések, és az is, hogy többen a tábor után is találkoztunk, és szerveztünk közös programot.

Gerstmár Anna, Veszprém

Családtáborok 20 éve, a jó Isten kegyelméből

A Gyarmati család visszaemlékezései

Most ha az évforduló kapcsán visszatekintünk, s próbáljuk végig nézni a családtáborok sorát, olyan gazdagság, olyan mély lelkitartalmak, s annyi színes élmény tódul elénk, hogy lehetetlenségnek tűnik egy beszámolóban mindezt összefoglalni, leírni.

Ott kavargó bennünk e 20 év megannyi előadása, az életünket megérintő és formáló gondolatok sora, az egyre szaporodó barátságok melegsége, a gyerekvigyázóink áldozatos szeretete, szinte látjuk magunk előtt a táboraink során felnövekvő új nemzedéket, s érezzük magunk körül a kiscsoportok légkörét, a teaházi esték illatát, s hallani véljük a beszélgetések hol erősebb, hol halkabb duruzsolását.

Családunknak (gyermekünket is beleértve) megadatott, hogy a kezdetektől fogva nemcsak részese, hanem szervezője, vezetője is lehetett ezeknek az egyházmegyei családtáboroknak.

Az első alkalmon 1997-ben, Balinkán a 8 hónapos fiúnkkal vettünk részt. Azóta ő is felnőtt, s már nemcsak táborozó, hanem lelkes segítője, vezetője a Schönstatt fiú- illetve a plébániai hittanos táboroknak is.

Ő fogalmazta meg azt az üzenetet, amit a családtáborok gazdagságából most minden realitást megtagadva, mégis megpróbálunk közkinccsé tenni.

Az idén fiúnk az egyik táborából megérkezve lelkesen sorolta élményeit. Mesélt az akadályversenyéről, a tábori miséről, a gyerekek záróműsorairól, a Szűzanyával kötött szeretetszövetségről, a résztvevők közötti kisebb-nagyobb civódásokról, s kibékülésekről, a hajnalig tartó kétségbeesett keresésről.

Majd egyszer csak pajkos mosollyal az arcán nekünk szegezte a kérdést:

– Szerintetek miért jó a táborvezetőnek?

Csodálkozva néztünk férjemmel egymásra, meghúztuk a vállunkat, mert nem tudtuk mi fog ebből kisülni. Ő azonban elnevette magát, küssé „húzza” bennünket, derűsen válaszolta:

– Nem is jó neki!

Ismerős ez az érzés, mi is számtalanszor megéltük, megéljük ezt táboraink során. Akkor, amikor egy-egy feladatnál sorozatos visszautasításokat kapunk, amikor a gondosan felépített programunk váratlanul kártyavárként omlik össze, vagy a kimerültség erőt vesz rajtunk, és éjszakánként a feltornyosodott feladatok réme kísért.

Végül mégis derűsen tudjuk mondani:

– Ha nem is jó a táborvezetőknek, csináljuk tovább, mert érdemes.

Igen, érdemes, mert ebben a közösségben megtapasztaltuk azt az isteni szeretetet, ami nem a maga javát keresi, nem magát nézi, hanem a másikat, azokat, akik a lelki töltekezés lehetőségéért jönnek a táborba. Ez az önzetlen szeretet erőt ad nekünk, így könnyebbnek érezzük azt a batyut, amit a családtáborok teendői tesznek a vállunkra. Ha valamelyikünk elfárad, a többiek tovább viszik a terheket, sőt felkarolva, támogatják a csüggedőt, hogy együtt érhessünk célba. Jó érezni, hogy közösségünkben egymás feltétlen elfogadása által a problémák, hibák láttán nem a felelős, a bűnbak a fontos, hanem a megoldás keresése.

Tudjuk, hogy szeretni nem mindig boldogság, van, amikor a szeretet fáj, van, amikor szeretni áldozat, van, amikor pedig lemondás. De mégis érdemes, „családtáborozni”, szervezni, küzdeni, szeretni! És csak ezt érdemes!

A legjobb, s legszebb azonban azt megtapasztalni, hogy a tőlünk telhető mellé, akármilyen gyarló is az, a jó Isten mindig odateszi sokszoros kegyelmét. S családtáboraink gazdagsága a 20 év folyamán ebből az Isteni kegyelemből született.

20 éve a Családok szolgálatában

Balinka, 1997

Kőszeg, 1999

Balinka, 2001

Dobogókő, 2003

Győr, 2005

Kaposvár, 2007

Kaposvár, 2009

Kaposvár, 2011

Keszthely, 2013

Vép, 2015

Botkalács-sütés

Mindenki nagy kedvence a finom kürtőskalács, melyet minden évszakban elkészíthetünk!

Nyáron kint, a szabadban, télen a sütőben... :)

Erre alkalmas bármely kelt tészta, egyre ügyeljünk, hogy ne legyen túl lágy, mert könnyen „lefolyik” a hengerről!

A családtáborban elkészített tészta receptjét osztom meg Veletek, melyet kézzel gyúrtunk és a legegyszerűbb (és még az élesztőt sem futtattuk fel hozzá).

Hozzávalók:

- 1 kg liszt (Nagyi titka finomliszt)
- só
- 10 ek. kristálycukor
- 2 csomag Dr. Oetker élesztőpor
- 8 dkg Rama margarin
- 2 egész tojás
- 4,5 dl tej

Elkészítés:

A lisztet, sót, cukrot, élesztőt összekeverjük egy fakanállal és hozzáadjuk a Ramat, a tojásokat és a tejet. Összegyúrjuk, majd 40 percet kelesztjük.

A tészta gyúrásával egyidőben megrakjuk a tüzet, és ha megkelt a tészta, megvajazott seprűnyélre tekerjük a kígyóra sodort tésztát, majd sok kristálycukorba forgatjuk. A gyúródeszkán sodorjuk, hogy lelapuljon a tészta! Parázs fölött, folyamatosan forgatva egyenletes aranybarnára sütjük, míg a cukor szépen rákaramellizálódik.

Télen, a sütőben tepsibe állítunk néhány sörösdobozt, melyet alufóliával vonunk be, erre vaj nélkül tekerjük fel a tésztát (hogy ne csússzon le). A fentiekhez hasonlóan kristálycukorba forgatjuk és légkeverésen megsütjük.

Jó étvágyat hozzá! :)

Sinkáné Glatz Henriett

Támogatóink

Fő támogatóink voltak:

Veszprémi Érsekség
 Veszprém-Főegyházmegyei Karitás
 Veszprémi Máltai Csoport
 Győri Püspökség
 Győri Rendőrkapitányság
 Haribo Hungária Kft.
 Maxon Motor Hungary Kft., Veszprém
 Pepperl+Fuchs Kft., Veszprém
 POM-BÄR
 Rába Quelle Gyógy-, Termál- és Élmenyfürdő, Győr
 Trópusi Zöldesség-Gyümölcs Nagykereskedés, Győr
 Xantus János Állatkert ZOO, Győr
 Különböző magánfelajánlások

Köszönjük támogatóinknak, hogy segítségükkel színesebbé tehattük a tábort, valamint, hogy több család táborozásához anyagiakban is hozzá tudtunk járulni. Hálásan köszönjük az Apor Vilmos Katolikus Iskolaközpontnak, hogy szállásunkat és étkezésünket biztosította. Köszönettel tartozunk mindenkinek, aki bármilyen módon hozzájárult a tábor szervezéséhez, lebonyolításához.

Családunk – 2017.

XIX. évfolyam, Tábori különszám

ISSN 1788-4177

Véleményeket, keresztelési és
 családi fényképeket, megrendeléseket
 az alábbi címre várjuk:

Családpasztorációs Iroda

8200 Veszprém, Vár u. 21.

Mobil: 20/770-4755, 30/436-2449

E-mail: csaladpasztoracio.veszprem@gmail.com

www.csaladpasztoracio-veszprem.hu

Kiadja a Reményforrás Egyesület és a Veszprémi

Főegyházmegye Családpasztorációs Irodája

Főszerkesztő: Dr. Fodor János

Szerkesztők: Burucs Tamás és Barbara,

Fekete Gyöngyi, Leitner Rita

Fotók: Gelencsér Károly, Sinka Bálint,

Vásárhelyi Dániel, Walla Nóra

Tervezés: Fehér Angéla

Megjelenés: Online felületen

Kedves Táborlakók!

„Hogyha a művész vászna gondolkodni és beszélni tudna, bizonyára nem panaszkodna azért, hogy szüntelenül festi és átfesti az ecset és nem irigyelné ennek az eszköznek a szerencsáját sem, mert tudná, hogy szépségét, amibe öltöztették, legkevésbé sem az ecsetnek köszönheti, hanem a művésznek, aki azt vezeti. Ami az ecsetet illeti, nem dicsőítheti magát a remekműért, amelyet készített, tudja, hogy a művészek nem jönnek zavarba, hogy játszva győzik le a nehézségeket s néha kedvüket lelik abban, hogy gyenge és hibás eszközöket válasszanak...”

A mi Atyánk épp ilyen művész: nem árulja el előre, mit tervez, nem indokolja eszközválasztását. Tudja, hogy az az ecset, amit választ épp megfelelő lesz arra a célra, amit eltervezett.

Mi, a régóta helytálló táborvezetőkhez képest, maximum 2-es ecsetként hívtunk be annak az alkotásnak a megfestésébe, melynek ezt a címet adták: családtábor. Hálásak voltunk a feladatért és boldog lelkesedéssel vettük tudomásul ezt a kiváltságot: lám Isten úgy gondolja, tehetünk valamit másokért.

A boldog kettős ecsetek néha megrettentek attól, hogy majd tágas, nagy felületű hátttereket kell festeniük a lendületes kézmozdulatok íve alatt, de később világossá vált, a Művész nem szeretne többet annál, mint amire képesek vagyunk. Megfestettük tehát az alapot adó színek előterébe az apró részleteket. Épp azokat, amire szívünk hajlandóságai és talentumai révén készen álltunk.

A festményen észrevehetőek az elhagyott, kitépődött szálak. Lám milyen szép a bontatlan csomagolásban ragyogó, selymes szőrű ecset, de mennyivel szerethetőbb az, amelynek a sok használatban csillogása megkopott. Miért? Mert az alkotó keze érintése nyomán lelket nyert...

Az Alkotóval 3-as ecsetként már társalkotókká váltunk és veletek, kedves Táborlakók, egyre részletgazdagabbá vált a perspektíva, árnyaltabbá a színhasználat:

Ezért köszönjük nektek, hogy elfogadtátok apró ecsetvonásainkat és rájuk biztató mosollyal, jó szóval, köszönettel, vonásaink dicséretével, apró ecsetszálaink fölötti kétségbeesésünket áldott meghallgatással fogadtátok. A ti lelki készségességetek nélkül a festmény mást mutatna. Mert az ecset- és eszköztár csak az egyik oldal, kell a tiszta lap is, a befogadásra kész, és éhező, szomjazó lélek. A fóliával megvédett vászon és a csillogó, bontatlan ecset egyaránt ugyanazért kiállt: az Alkotó érintésére, lelkének tükrözésére. A szálak elhullásán, az árnyékfoltok elhordásán túl a tiszta hitre abban, hogy minden, amit Ő eltervez, a munkafolyamat nehézségei ellenére jó, mert eleve elrendeltetett.

Burucs család

